

Ημερολόγιο ασημάντων 485: Περί της λίμνης των ματιών σου και της μαμάς τα αμυγδαλωτά//αερομαχίες & Σπιναλόγκα

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Ποιος μπορεί να διακρίνει με απόλυτη σαφήνεια ότι το «σ' αγαπώ» είναι γνήσιο και όχι εγωιστικό; Οτι ο έρωτας δεν είναι μια εκλεπτυσμένη μορφή της ιδιοτέλειας; Σαν σήμερα το 1934 το δίδυμο της παρανομίας Μπόνι και Κλάιντ σκοτώνονται στη Λουϊζιάνα από την αστυνομία ενώ οδηγούσαν μία κλεμμένη Ford V8

2 2.5.22 Σε είχα αγκαλιά στον ύπνο μου/σου αν θυμάσαι καλά στο προηγούμενο ημερολόγιο ή στο προηγούμενο ενύπνιο.

«Αχ Μαρία δεν βλέπεις πως κουβαλάω την καρδιά μου σαν το σκυλί στην τρύπα του το πόδι του που τούκοψε το τρένο». Μαγικό φως.

Γιατί συγκινούμαι τόσο εύκολα με γαμώτο το βράδυ στις εννιά με το μελό, που το σιχαίνομαι κατά βάθος (και στην επιφάνεια); Και όταν έρχεσαι με καινούριο ξεσκονόπανο στο σπίτι, τα μαλλιά ψηλά μου σερβίρεις το λαιμό και τα αυγά μελάτα σαν σε αρχοντικό σε άσπρο τραπεζομάντιλο και κόκκινες χαρτοπετσέτες. Είμαι ένας ευαίσθητος Κατίνος, με βουρκωμένα μάτια και μ' αφήνεις ολομόναχο να βλέπω το δράμα στη οθόνη και δεν συμμετέχεις, δεν χαμπιριάζεις, ξεσκονίζεις. Στην άλλη γωνιά (του πλανήτη)

Από τον Αύγουστο : μετά-Προγραμματική επιτήρηση, απίστευτοι λογαριασμοί για πράγματα που ουδόλως κατανάλωσες - το δημόσιο ως σφαγείο και η ελεύθερη αγορά πανάκριβη και ασύδοτη. Ο Πούτιν φταίει για όλα. Ο Πολάκης και ο Πλειστάκης. Εντάξει ο Πούτιν είναι ένας εγκληματίας και τρισάθλιος αλλά δεν ήταν και τόσο καλύτερα τα πράγματα προ Πούτιν. Δεν ήταν, δεν είναι και άγιοι οι δυτικοί. Ας μην είμαστε τόσο προπουτινιστές, τα στοιχεία στο προ πο τους μετόχους μόνο των βορείων προαστίων και το διευθυντήριο (όπλων) βολεύουν.

- Οι ΗΠΑ θα αποφασίσουν τελικά με ποιους όρους θα γίνει η αερομαχία πάνω από το Αιγαίο.

- Θέλω να μπω μέσα στον εκδοτικό οίκο Εκκρεμές στην πλατεία Κάλιγγος και να ρωτήσω ποια είναι η γνώμη τους για το βιβλίο με το ωραίο εξώφυλλο και τους κίτρινους κύκλους του Ζιλ Ντελέζ «Διαφορά και επανάληψη» που έχουν στη βιτρίνα τους και πού μας οδηγεί, αν ξέρουμε, η αναζήτηση του νοήματος από τον άνθρωπο; (δεν μιλάω πολιτικά τώρα παρόλο που κάτι ύπουλο υπάρχει πάντα στη γραφή).

-Ο άνθρωπος δεν επιζεί του Θεού, ούτε η ταυτότητα του υποκειμένου επιζεί της ουσίας. Τι μου λέτε τώρα; Ποια είναι η «ουσία» και ποιος ο «Θεός»; Ποια η διαφορά της ουσίας από το νόημα; Ποιο το νόημα πάνω από όλα τα νοήματα και τις τόσες ουσίες στο πεζοδρόμιο ; Η μόνη ουσία βρίσκεται στη λίμνη των ματιών σου που είναι μαγικός αντικατοπτρισμός, αντεστραμμένα και θεϊκά.

Η μαμά είχε μεγάλα μάτια αμυγδαλωτά. Της άρεσε να τρώει τα μάτια των ψαριών, του αρνιού και λοιπών ζώων.

23.5.22 Δεν προλαβαίνω, πόσα βιβλία θα διαβάσω ; Πόσα έργα θα δω; Πόσα χαμόγελα θα κλέψω; Πόσα μαλλιά θα καϊδέψω σαν καλός φειχιστής; Κάστρα θα γκρεμίσω μα δεν θα σ' αφήσω σκλάβο του μαχαραγιά. Ποιος μπορεί να διακρίνει με απόλυτη σαφήνεια ότι το «σ' αγαπώ» είναι γνήσιο και όχι εγωιστικό; Οτι ο έρωτας δεν είναι μια εκλεπτυσμένη μορφή της ιδιοτέλειας; Σαν

Αθήνα (γκράφιτι σου Ψυρρή). Φωτό: Δημήτρης Τζουμάκας

σήμερα το 1934 το δίδυμο της παρανομίας Μπόνι και Κλάιντ σκοτώνονται στη Λουϊζιάνα από την αστυνομία ενώ οδηγούσαν μία κλεμμένη Ford V8

-Δουλεύοντας ξανά και ξανά ένα κείμενο που δεν βγαίνει γιατί νομίζω ότι απευθύνεται σε μία μικροαστή. Κι αν απευθυνόταν σε αστή; σε μία προλετάρια; Σε μία υπάλληλο της Εθνικής; Σε μία ...πυγμαία της Αφρικής; Δεν βγαίνει το πρόγραμμα, δεν μπορώ να μεταδώσω την αλήθεια μου -αν υπάρχει τέτοιο πράγμα, σ' αλήθεια. Κι όμως όλοι θέλουμε Κατίνα κάτι να δώσουμε, έστω αυτό που δεν έχουμε. Την ανεπάρκειά μας. [...]

Η μητέρα μου μου έλεγε ότι θα γίνω λούστρος και θα γυαλίζω τα παπούτσια του ξάδερφου μου του Αλέκου, αλλά το επάγγελμα είχε ήδη παρακμάσει όταν ανδρώθηκα κι έτσι έμεινα ανεπάγγελτος επί πολύ, μέχρι να γίνω εργάτης γης, αλυκής, φυτείας, γραφείου, εργάτης βιομηχανικός, πανεπιστημιακός.

- Δεν προλαβαίνω κι ο Φωκίων ήλθε από κάτω και θέλει παρέα να πάμε βόλτα όπως θέλω κι εγώ. Μου αρέσουν οι πουτάνες, λέει, πολύ. Εμένα καθόλου αυτή η διαδικασία, δεν έχω πάει ποτέ. Μου αρέσουν οι γυναίκες να είναι πουτάνες, επιμένει ο Φωκίων που είναι λίαν συμπαθητικό άτομο και ψευδίζει.

-Καταλαβαίνω, του λέω τι εννοείς, ότι σου αρέσουν οι απελευθερωμένες γυναίκες, αλλά όχι και οι σκλάβες βρε Φωκίωνα! -Δεν είναι έτσι μου λέει, είναι πολύ φιλικές «καλώς τον άντρακλά μου, έτσι με καλω-

σορίζει κάθε φορά η ρωσίδα». -Μα πώς σου ήλθε να πηγαίνεις σ' αυτές τις δυστυχισμένες υπάρξεις. -Η εργασία στη βιομηχανία του σεξ είναι κι αυτή εργασία, λέει ο Φωκίων εγώ πήγα σε πορνείο στα 45 μου, είχε σκοτωθεί η κολλητή μου προ πολλού με-με-με μηχανάκι, ήταν έγκυος, την α-α αγαπούσα πο, πολύ από τότε δε, δε δεν έ, έκανα δεσμό, καταλήγει ο Αδέσμευτος με τις τρεις ασθενικές αδελφές.

[...]

- Είναι για μένα το καλύτερο δημοσιογραφικό τρίο σε διάυλο περιθωριακού γαλάζιου ουρανού γιατί είναι άνθρωποι: Καραμέρος - Ξενάκης - Ελευθερόγλου. Καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να είναι ενημερωμένοι, να είναι όσο μπορούν αντικειμενικοί με τα κολλήματα τους βέβαια, είναι άνθρωποι λέω και γι αυτό είναι καλοί στη δουλειά τους και συμπαθείς. Ο Ξενάκης έχει εξελιχτεί, έχει γίνει κοινωνικός αλλά του αρέσει και η Ρεάλ και η Λίβερπουλ, και ο Μπυστόκης : η σιγουράντζα. Απορώ πως είναι ΑΕΚ. Όσο για τους καλεσμένους τους όπως σε όλα τα κανάλια: είναι για τα μπάζα, οι γνωστοί και μη εξαιρετέοι. Τους εμφανίζουν σαν τους κλόουν κάθε λίγο και λιγάκι πάντα θυμωμένους: την πολυλογού παλιά προϊσταμένη μας, τον φωνακλά λαϊκιστή του τυφλού κεντροαριστερού χώρου, την ασταμάτητη δεσποινίδα Γιαννακοπούλου του δύοντος, πριν ανατείλει, πλίου. Είναι η ώρα που κλείνει η τηλεόραση, μαζεύουμε τα πιάτα με τον τραχανά και βάζουμε Μαρία Κάλλας στο γραμμόφωνο.